

bičev. ki slovi zavoljo svoje poštenosti in zvestega domoljubja. Bodi rajni priporočen v blagi spomin in v posnemo. Naj počiva v miru!

Od Oglajne. (Zajec dela škode.) Presresni so sedanji časi, da bi kmet zamogel vsako nezgodo požreti, katero mu njegovi sovražniki vsiljujejo. Ena teh nezgod je za kmeta sedanja zajčja izreja. Škoda, katero ta kmetijstvu stori, je nepopisljiva. Ako pogledamo, koliko mladih dreves vniči, še ni vse, kar nam zajčji zarod škoduje, temveč on vzame kmetovalcu za naprej pogum, še nadalje za sadje-rejo skrbeti. S težkim srcem že zdaj v prihodnost gledamo, kaj bo, kedar bodo ta odraščena drevesa obnemogla? V vinogradu pa tudi, koliko trsja obere, tega se lahko vsak sam prepriča, ako ga v vinogradu zasleduje in trsom oči presteje, koliko jih pogoltne. Ako še fižolove grme in zeljne sadeže pregledamo, kako so od teh uhljanov pokončani, bi se v resnici lahko sila jezili. Mnogo ljudi po vaséh pa tudi mestna gospoda ima glavno prikuho fižol in zelje ali repo in ako tega ni, dragi zajčji varuhi, pojdite in pogledajte v njih lonce in gotovo se vam ne bo več ljubilo zajca zagovarjati. Dalje nam veliko situobno delajo lovci, ker si upajo ob nedeljah in praznikih loviti, ako to ravno v § 16 ministerjalni ukaz od 15. dec. 1852 št. 5681 prepove. Zakaj, vam ni treba praviti, saj ste že odrasli. Le v glavo nam ne more iti, kako je to, da tako visoka in učena gospoda ob nedeljah in praznikih s puško na rami ljudi srečavajo, kateri postavno v nedeljski praznik od vseh strani v cerkev grejo. Zajčji zagovorniki sicer učijo kmetovalce, naj drevesa omažejo in ovijejo, s polja zajce zaženejo. Ali to so samo prazne besede. Mi pa mislimo, da lovcem nismo dolžni robote delati. Škode lovski varuh nikoli zadostno ne poplača; zatorej zajc pojdi v gore, na polju mi požreš moj živež in premoženje, zraven pa še bolezen in zdražbo prineseš, katera ima hude, hude posledke. Kar Celjski lovski zbor naglašá, kakor piše „D. W.“ od dne 2. novembra 1886, da zajčji lov za sp. Štajar $\frac{1}{2}$ milijona gld. dobička donáša, to se mi pač čudno zdi, da pri meni od njih nič ne diši. Ko bi bil jaz prej to izvedel, postavil bi mu bil že zdavno lep šotorec in bi se mu vsako jutro prav nizko priklonil.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Svitli cesar so 15 velicih gospodov poklicali za čas življenja v gosposko zbornico. Iz slov. dežel ni nihče v njih številu. — Nemški poslanci, ki so zapustili dež. zbor v Pragi, izgubé poslanstvo, ter bodo na njih mesto še v tem letu nove volitve. Tega se kujavci niso nadjali. — Nemška in liberalna večina v štaj. deželnem zboru si je ostala do

konca enaka ter ni izpolnila nobene želje slov. in konservativnih poslancev. Predlog dr. J. Pscheidena in tov. gledé „zakonske oglasnice“ je vrgla kar z lahko roko pod klop, nasproti pa je vzprejela izjavo dr. Aussererja in tov. gledé jezikovne uredbe ministra Pražaka. Zoper to. toliko drzno, kolikor nepotrebno izjavo so govorili princ Liechtenstein, M. Vošnjak in dr. Dominkuš ter so jasno dokazali, da je greh iti v tem za dr. Aussererjem in še celó ces. namestnik je čez njo izrekel ostro sodbo, toda bilo je večini poslancev vse bob v steno. No, minister bode še tudi to prebolel. — Na Koroškem dobodo sedaj lovske karte, kakor jih že mi imamo, to je: kdor hoče hoditi na lov, mora si kupiti za 3 gld. tako karto. Posilne delalnice si ne napravi koroška dežela lastne, ampak še pošilja take ljudi v kranjske delalnice. — Konservativna večina poslancev v deželnem zboru v Inomostu ni vzprejela prememb, ki jih jim je ces. vlada ponudila v šolskih postavah, ampak ona se je za to izrekla, naj bi se kar vsa šolska postava izpremenila, kolikor si je ona navskriž z deželnimi koristmi. — Na Kranjskem so imeli jeseni veliko sadja ter so ga nekaj prodali, nekaj pa si ga za-se obdržali ter ga tudi stolkli za pijačo. Sedaj pa jim je tolklja, izlasti, ako so si jo iz samih jabelk naredili, vkisnila. Zakaj? Menda za to, ker si je niso prav naredili ali še hitreje, ker je niso dobro shranili. — Kakor se sliši, skliče se sedaj Bled kmalu za zdravstveno, javno kopališče. To ne bode za Bled in okolico brez vse koristi. — Ljudske šole so po nižjih razredih v Gorici zaprli, ker je že več otrok umrlo vsled osepnice. Slovenci bodo napravili spomenik prof. Erjavcu, ter so spravili že precej denarja za-nj vkup. — Železnica iz Trsta v Hrpelje bode kmalu gotova. Lahoni se še vedno stavijo po robu zoper mil. škofa v Trstu, se ve, da brez vse potrebe in torej gotovo tudi brez vse koristi. — Za šole stori c. kr. vlada veliko v novi Avstriji — v Bosni in Hercegovini. V celem je bilo v obeh deželah doslej 187 ljudskih šol, v Sarajevu pa imajo že višjo gimnazijo in učiteljišče. — Minister Tisza trpi sedaj veliko v državnem zboru v Pešti ter leté od vseh strani debele na-nj. Mož je doslej Madjarom mazal usta s strdjo ter jim vse po volji delal, a ni se spomenil, da je liberalna strd draga. Kdo naj sedaj plača dolgé, ki so jih v tem času naredili?

Vnanje države. V tem, ko je bil o novem letu le glas mirú, sliši se sedaj že gromenje vojske, da-si še le tako bolj iz daljave. Trojica bolgarskih mož, ki so hodili koledovat po evropskih državah, se že vrača, to se pravi: Grekov in Stojlov gresta skozi Carigrad domov, Kalčev pa se mudi še na Italijanskem in pravi se, da počaka v Milanu na kneza Aleksandra.

Ako je to resnica, ne bode več dolgo, da se vrne Aleksander v Bolgarijo, ali to je lahko, da iskra, ki sproži prvi top — velike vojske. — Turčija je v bolgarskih zmotnjavah na strani Rusije in nje veliki vezir si prizadeva. Bolgare spraviti na ruski tir, doslej še ni izpoznati, da je kaj dosegel. — Ruski car pojde spomladi na potovanje v Berolin in od ondot skozi Monakovo v Milan. Nazaj gredoč pa bi prišel na Dunaj. Brez pomena bi tako potovanje carja ne bilo, a če misli car v resnici na to, potem ne meni začeti vojske. — Iz Nemčije se ne smejo več konji v tuje države prodajati. Veliko se piše sedaj, da do vojske med Nemci in Francozi ne manjka več le pol stopinje. Francozi bojda že kupujejo desek za barake ob nemških mejah. Nam se ne zdi to verjetno, kajti pravi se, da jih kupujejo po Nemčiji in to bi od njih ne bilo — pametno. — V Gentu so se počeli prav resnobni neredi po delalcih. Sprijeli so se z redarji in je že na obeh krajih tekla kri. To so žalostne reči s temi delalci. — Na Angleškem bi kaj radi doživeli vojsko med Nemci in Francozi. Angleški kramar v tem ne računi slabo, kajti njega bi vojska ne zadela, pač pa bi obe državi pri njem kupovali reči, katerih jima zmanjka v vojski, po vrhu pa bi še dobil v Egiptu in Tonkinu proste roke. Tako upanje je že vredno, da malo pohujška ali sedaj že hujska jako ter pošilja v Berolin novice, kako se oborožava Francija, v Pariz pa, kako že Nemčija le štrli v orožju. No toliko so pač tudi v Parizu in Berolinu razumni, da bodo to prav sodili. — Francosko ministerstvo, Goblet na čelu, je še mlado pa se že maje ter utegne v kratkem razpasti. Finančni in vojni minister nista ljudem po volji, prvi ne, ker hoče 383 milijonov vzeti na posodo, drugi pa za to ne, ker se spoprijaznjuje z radikali ali ti vsaj žugajo z ustajo, če pojde minister. — V Benetkah je bil v noči na 24. t. m. potres a škode ni posebne napravil. — Sv. Oče bodo koncem tega leta imeli zlato sv. mešo. Turški sultan jim je podal že sedaj lastnoročno pismo ter dragocen prstan za vezilo.

Za poduk in kratek čas.

Zlati vrtec.

Pripovedka od sv. Ane v Slov. goricah.
(Konec.)

Toča in nevihta poneha, in od daljave sliši starega ptiča prileteti, mladi so žalostneje začivkali. Stari mislijo, da že poginjajo gladu in hudega vremena, saj ne vedo, da imajo dobrega rešitelja. Med tem nevihta popolnoma poneha, in solnce se pokaže izza črnih oblakov. Stari ptič je že tudi tukaj, a naš znanec je čisto blizu omotice ter ne misli druga, kakor

da je gotova njegova smrt, ker ptič je bil izvanredno velik. Ali vse drugače je bilo. Stari ptič pravi popolnoma pohlevno: „Sedem let mi že toča mlade pobija, a letos si mi jih ti obvaroval in rešil gotove smrti; hvala lepa za to ljubav; vse, kar si želiš od mene, izpolnim ti“. Jože odgovori: „Druzega ne želim, kakor da vidim domovino svojo, očetnjava svojo, mili mi domači kraj.“ — „Veliko tirjaš“, nadaljuje ptič, „a radi velikega truda zaslužiš, da te ponesem v domovino tvojo. A to, česar na potovanju potrebujeva, imaš ti priskrbeti, namreč: sodec vode in jednega pitanega vola!“

Jože priskrbi.

In tako sta bila pripravljena na odhod. Za rano zjutraj se napatita čez hribe in doline, čez zelene senožeti in preko širokega morja. Med potom je Jože skrbljivo stregel dobrotniku svojemu.

Necega dne proti večeru, ko je solnce zadnje žarke svoje razlivalo po ljubi materi zemlji, dospela sta srečno na njegov ljubi dom, kjer ga je oče srčno pozdravil in vesel objel ter tako nagovoril: „Ljubi sin! kje te vendar ljuba previdnost Božja vodi, da tako dolgo časa ni duha ni sluha po tebi?“ In Jože je potem očetu verno razložil dogodke svoje v pretečenih — sedmih letih. Toliko, sedem let je namreč minulo, odkar je Jože zapustil domači kraj, a njemu pa se je v primeri dozdeval seveda krajši čas. —

Prstan in svetilnico je doma skrbno hranil. slive je pa nosil vsak dan po nekatere v bližnji trg na prodaj, in vselej jih je jedna in tista gospodičina kupila. A konečno se zgodi, da sta sklenila se poročiti, kar se je tudi zgodilo. Imeli so potem veselo gostovanje. Gospá je imela lep grad, v katerem sta naposled stanovala, in tje sta tudi starega očeta s seboj povabila.

Necega dne gre Jože po zlato svetilnico, da bi tudi ženi pokazal, a bila je prašna, toraj jo začne drgati in snažiti, a kaj se zgodi? V hipu pristopi k Jožetu šest brhkkih mož in ga vprašajo: „kaj želi od njih, ker mu hočejo spolniti“. Jože odgovori: „Ničesar družega, kakor oni zlati vrtec bi naj tu pred mojim gradom stal!“ Drugo jutro, ko se zaročenca vzbudita, je že vse lesketalo pred okni od zlatega vrtea, katerega se nista naveličala gledati.

Pa nijedno veselje ni brez žalosti.

Enkrat odide mož od doma, in gospá je bila sama doma. Zdaj se prikrade od nekod že zgoraj imenovani čarovnik in se hoče maščevati radi tega, ker je Joža več, kakor svetilnico vzel, gospá pa ga ni poznala. Čarovnik se ozira po hiši, toda vidi na steni viseti vsakovrstne svetilnice. Ker se mu je srednja najbolj dopadla, bila je zlata, zatoraj gospó prosi za njo. Gospá ne vedóč skrivnosti svetilnice